

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Rady (UE) 2018/822 z dnia 25 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych** 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/823 z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych pszczołek tęczowych pochodzących z Turcji** 14

DECYZJE

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/824 z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Egiptu i Ukrainy** 25

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do dyrektywy Rady 2004/117/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich (Dz.U. L 14 z 18.1.2005)** 27

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2018/822

z dnia 25 maja 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ostatnich kilku latach dyrektywa Rady 2011/16/UE ⁽³⁾ była przedmiotem szeregu poprawek mających na celu uwzględnienie nowych inicjatyw w dziedzinie przejrzystości podatkowej wprowadzanych na szczeblu Unii. W tym kontekście dyrektywą Rady 2014/107/UE ⁽⁴⁾ wprowadzono w Unii wspólny standard do wymiany informacji w odniesieniu do informacji finansowych opracowany w ramach Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). Ten wspólny standard do wymiany informacji przewiduje automatyczną wymianę informacji finansowych posiadanych przez osoby niebędące rezydentami do celów podatkowych i ustanawia ramy tej wymiany na całym świecie. Dyrektywa 2011/16/UE została zmieniona dyrektywą Rady (UE) 2015/2376 ⁽⁵⁾, w której przewidziano automatyczną wymianę informacji dotyczących interpretacji indywidualnych prawa podatkowego o wymiarze transgranicznym, oraz dyrektywą Rady (UE) 2016/881 ⁽⁶⁾, w której przewidziano obowiązkową automatyczną wymianę między organami podatkowymi informacji dotyczących sprawozdawczości przedsiębiorstw wielonarodowych według krajów. Mając na uwadze, że informacje dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy mogą być użyteczne dla organów podatkowych, w dyrektywie Rady (UE) 2016/2258 ⁽⁷⁾ nałożono na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia organom podatkowym dostępu do

⁽¹⁾ Opinia z dnia 1 marca 2018 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 18 stycznia 2018 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz.U. L 359 z 16.12.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz.U. L 332 z 18.12.2015, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz.U. L 146 z 3.6.2016, s. 8).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/2258 z dnia 6 grudnia 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w odniesieniu do dostępu organów podatkowych do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 1).

procedur należytej staranności wobec klienta stosowanych przez instytucje finansowe na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁽¹⁾. Mimo że dyrektywa 2011/16/UE była kilkakrotnie zmieniana w celu rozszerzenia środków, jakie organy podatkowe mogą stosować w odpowiedzi na agresywne planowanie podatkowe, obecne ramy podatkowe nadal wymagają wzmocnienia w pewnych szczególnych aspektach dotyczących przejrzystości.

- (2) Państwom członkowskim jest coraz trudniej chronić swoje krajowe bazy podatkowe przed erozją, gdyż struktury planowania podatkowego stały się szczególnie wyrafinowane i często wykorzystują zwiększoną mobilność zarówno kapitału, jak i osób w obrębie rynku wewnętrznego. Struktury takie bazują zazwyczaj na uzgodnieniach, które obejmują różne jurysdykcje i powodują przenoszenie dochodów podlegających opodatkowaniu do korzystniejszych systemów podatkowych lub zmniejszanie całkowitego poziomu zobowiązań podatnika. w rezultacie państwa członkowskie często doświadczają znacznego obniżenia dochodów podatkowych, co utrudnia im stosowanie polityki podatkowej sprzyjającej wzrostowi. Dlatego zasadnicze znaczenie ma to, aby organy podatkowe państw członkowskich uzyskiwały pełne i istotne informacje dotyczące uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego. Takie informacje umożliwiłyby tym organom szybką reakcję na szkodliwe praktyki podatkowe i eliminację luk prawnych poprzez wprowadzenie przepisów lub przeprowadzenie odpowiednich ocen ryzyka i kontroli podatkowych. Brak reakcji ze strony organów podatkowych wobec zgłoszonego uzgodnienia nie powinien jednak oznaczać zaaprobowania ważności lub sposobu opodatkowania tego uzgodnienia.
- (3) Mając na uwadze, że większość uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego obejmuje więcej niż jedną jurysdykcję, ujawnianie informacji dotyczących tych uzgodnień przynosiłoby dodatkowe pozytywne skutki w przypadku wymiany informacji również między państwami członkowskimi. w szczególności automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia tym organom niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie działań w przypadku stwierdzenia agresywnych praktyk podatkowych.
- (4) Uznając, że przejrzyste ramy dla rozwijania działalności gospodarczej mogłyby przyczynić się do zahamowania zjawiska unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania na rynku wewnętrznym, Komisja została wezwana do podjęcia inicjatyw w sprawie obowiązkowego ujawniania informacji dotyczących uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego zgodnie z działaniem 12 projektu OECD dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków. w tym kontekście Parlament Europejski wezwał do zastosowania surowszych środków wobec pośredników, którzy pomagają w tworzeniu uzgodnień mogących prowadzić do unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania. Należy też zauważyć, że w deklaracji grupy G-7 z Bari z dnia 13 maja 2017 r. dotyczącej zwalczania przestępstw skarbowych i innych nielegalnych przepływów finansowych zwrócono się do OECD o zajęcie się uzgodnieniami służącymi obchodzeniu sprawozdawczości na mocy wspólnego standardu do wymiany informacji, lub służącymi zapewnieniu właścicielom rzeczywistym ochrony, jaką dają nieprzejrzyste struktury, przy uwzględnieniu wzorcowych zasad obowiązkowego ujawniania inspirowanych podejściem przyjętym w odniesieniu do uzgodnień umożliwiających unikanie opodatkowania nakreślonym w sprawozdaniu dotyczącym działania 12 dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków.
- (5) Należy wspomnieć, że niektórzy pośrednicy finansowi i inni dostawcy usług doradztwa podatkowego wydają się aktywnie pomagać swoim klientom w ukrywaniu pieniędzy w rajach podatkowych. Ponadto, chociaż wspólny standard do wymiany informacji wprowadzony dyrektywą 2014/107/UE stanowi znaczący krok naprzód w tworzeniu przejrzystych ram podatkowych w Unii, przynajmniej w zakresie informacji finansowych, możliwe jest jego ulepszenie.
- (6) Zgłaszanie informacji na temat transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego może skutecznie wesprzeć wysiłki na rzecz stworzenia sprawiedliwych warunków opodatkowania na rynku wewnętrznym. w tym kontekście zobowiązanie pośredników do informowania organów podatkowych o określonych uzgodnieniach transgranicznych, które mogłyby potencjalnie zostać wykorzystane do celów agresywnego planowania podatkowego, stanowiłoby krok w dobrym kierunku. Aby zapewnić bardziej kompleksowe podejście, na drugim etapie – po zgłoszeniu informacji – konieczne byłoby zapewnienie przekazywania przez organy podatkowe uzyskanych informacji swoim odpowiednikom w innych państwach członkowskich. Takie rozwiązania powinny również zwiększyć skuteczność wspólnego standardu do wymiany informacji. Ponadto zasadnicze znaczenie ma przyznanie Komisji dostępu do wystarczającej ilości informacji, aby mogła monitorować prawidłowe działanie niniejszej dyrektywy. Dostęp Komisji do informacji nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku zgłaszania Komisji każdego przypadku pomocy państwa.
- (7) Uznaje się, że osiągnięcie zamierzonego odstrasżającego efektu zgłaszania transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego byłoby bardziej prawdopodobne, gdyby odpowiednie informacje docierały do organów podatkowych na wczesnym etapie, czyli zanim takie uzgodnienia zostaną wprowadzone w życie. w celu ułatwienia zadania organom państw członkowskich kolejne automatyczne wymiany informacji dotyczących takich uzgodnień mogłyby odbywać się co kwartał.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

- (8) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i zapobiec lukom w proponowanych ramach prawnych, obowiązek zgłoszenia powinien obejmować wszystkie podmioty, które są zwykle zaangażowane w opracowywanie, wprowadzanie do obrotu, organizowanie lub nadzorowanie wdrożenia podlegającej zgłoszeniu transakcji transgranicznej lub serii takich transakcji, a także podmioty, które udzielają pomocy lub porad w tym zakresie. Nie wolno też zapomnieć, że w pewnych przypadkach obowiązek zgłoszenia może nie być egzekwowalny wobec pośrednika z powodu przewidzianej prawem tajemnicy zawodowej w sytuacji, gdy takiego pośrednika nie ma, na przykład dlatego, że podatnik sam opracowuje i wdraża swoje rozwiązanie. Kluczowe jest zatem, aby w takich okolicznościach organy podatkowe nie traciły możliwości otrzymywania informacji na temat uzgodnień podatkowych potencjalnie powiązanych z agresywnym planowaniem podatkowym. w takich przypadkach konieczne byłoby zatem przeniesienie obowiązku zgłoszenia na podatnika, który korzysta z uzgodnienia.
- (9) Uzgodnienia z zakresu agresywnego planowania podatkowego ewoluowały na przestrzeni lat w kierunku coraz większej złożoności i podlegają nieustannym zmianom i dostosowaniom w odpowiedzi na obronne środki zaradcze podejmowane przez organy podatkowe. Biorąc pod uwagę powyższe, skuteczniejszym rozwiązaniem byłaby próba ujęcia informacji na temat uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego w postaci wykazu elementów i części składowych transakcji, które wyraźnie wskazują na unikanie opodatkowania lub nadużycia, niż próba zdefiniowania pojęcia agresywnego planowania podatkowego. Sygnały tego rodzaju określa się mianem „cech rozpoznawczych”.
- (10) Uwzględniając fakt, że podstawowym celem przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących zgłaszania transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego powinno być zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, zasadnicze znaczenie ma uregulowanie tych kwestii na poziomie unijnym tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów. Dlatego konieczne byłoby ograniczenie wszelkich wspólnych przepisów dotyczących zgłaszania informacji do sytuacji transgranicznych, czyli takich, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego albo państwa członkowskiego i państwa trzeciego. w takich okolicznościach, z uwagi na potencjalny wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, można uzasadnić potrzebę wprowadzenia wspólnego zbioru przepisów zamiast pozostawienia tej kwestii w gestii państw członkowskich. Państwo członkowskie może przedsięwziąć dodatkowe krajowe środki sprawozdawcze o podobnym charakterze, jednak wszelkie informacje zebrane dodatkowo względem informacji podlegających zgłoszeniu zgodnie z niniejszą dyrektywą nie powinny być automatycznie przekazywane właściwym organom innych państw członkowskich. Informacje takie mogłyby być udostępniane na wniosek lub z własnej inicjatywy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.
- (11) Mając na uwadze, że uzgodnienia podlegające zgłoszeniu powinny mieć wymiar transgraniczny, istotne byłoby udostępnianie właściwych informacji organom podatkowym w innych państwach członkowskich w celu zapewnienia przez niniejszą dyrektywę maksymalnego efektu zniechęcającego do stosowania praktyk z zakresu agresywnego planowania podatkowego. Mechanizm wymiany informacji stosowany w kontekście interpretacji indywidualnych prawa podatkowego o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych powinien zostać wykorzystany także do zapewnienia obowiązkowej i automatycznej wymiany między organami podatkowymi w Unii zgłoszonych informacji dotyczących transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego.
- (12) Aby ułatwić automatyczną wymianę informacji i wydajniej wykorzystywać zasoby, wymiana powinna odbywać się poprzez wspólną sieć łączności stworzoną przez Unię. w tym celu informacje powinny być rejestrowane w bezpiecznej centralnej bazie danych dotyczących współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Państwa członkowskie powinny mieć również obowiązek wprowadzenia szeregu praktycznych ustaleń, w tym środków mających na celu ujednoczenie przekazywania wszystkich wymaganych informacji poprzez stworzenie standardowego formularza. Należy tu również uwzględnić określenie wymogów językowych odnoszących się do planowanej wymiany informacji i odpowiednie udoskonalenie wspólnej sieci łączności.
- (13) Aby zminimalizować koszty i obciążenia administracyjne zarówno dla administracji podatkowych, jak i pośredników oraz zapewnić odstraszący skutek niniejszej dyrektywy względem praktyk agresywnego planowania podatkowego, zakres automatycznej wymiany informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych w Unii powinien odpowiadać rozwojowi sytuacji międzynarodowej. Należy wprowadzić specjalną cechę rozpoznawczą, która pozwoli zająć się uzgodnieniami opracowywanymi w celu obchodzenia obowiązków w zakresie zgłaszania podlegających automatycznej wymianie informacji. Na użytek tej cechy rozpoznawczej porozumienia dotyczące automatycznej wymiany informacji finansowych zgodnie ze wspólnym standardem do wymiany informacji należy traktować jako równoważne obowiązkowi sprawozdawczym określonym w art. 8 ust. 3a dyrektywy 2014/107/UE i w załączniku I do niej. Wdrażając części niniejszej dyrektywy przeciwdziałające uzgodnieniom służącym obchodzeniu wspólnego standardu do wymiany informacji i uzgodnieniom, w których uczestniczą osoby prawne, uzgodnienia prawne lub inne podobne struktury, państwa członkowskie mogłyby wykorzystać prace przeprowadzone przez OECD, a konkretnie opracowane przez tę organizację wzorcowe zasady obowiązkowego ujawniania służące przeciwdziałaniu uzgodnieniom umożliwiającym unikanie wspólnego standardu wymiany informacji oraz nieprzejrzystym strukturom w rajach podatkowych oraz komentarz do tych zasad, jako źródło przykładu lub wykładni, po to by zapewnić spójność stosowania we wszystkich państwach członkowskich, w zakresie w jakim teksty te są dostosowane do przepisów prawa Unii.

- (14) Choć opodatkowanie bezpośrednio pozostaje w zakresie kompetencji państw członkowskich, należy odnieść się do zerowej lub niemal zerowej stawki podatku od osób prawnych, jedynie do celu jasnego określenia zakresu cechy rozpoznawczej obejmującej uzgodnienia zawierające transakcje transgraniczne, które to uzgodnienia powinny podlegać zgłoszeniu przez pośredników lub, w stosownych przypadkach, przez podatników na mocy dyrektywy 2011/16/UE i na temat których właściwe organy powinny automatycznie wymieniać informacje. Ponadto należy przypomnieć, że transgraniczne uzgodnienia z zakresu agresywnego planowania podatkowego, których podstawowym celem lub jednym z podstawowych celów jest uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem mających zastosowanie przepisów prawa podatkowego, podlegają przepisom ogólnym przeciw unikaniu opodatkowania określonym w art. 6 dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾.
- (15) Aby zwiększyć skuteczność niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny określić sankcje za naruszenie przepisów krajowych wykonujących niniejszą dyrektywę. Takie sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (16) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w zakresie automatycznej wymiany informacji między organami podatkowymi, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia standardowego formularza zawierającego ograniczoną liczbę elementów, w tym ustalenia językowe. Z tego samego powodu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania niezbędnych ustaleń praktycznych odnoszących się do aktualizacji centralnej bazy danych dotyczących współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (17) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszej dyrektywy musi być zgodne z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.
- (18) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (19) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zniechęcenie do korzystania z transgranicznych uzgodnień z zakresu agresywnego planowania podatkowego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, gdyż działania skierowane są przeciwko systemom, które są opracowywane w celu potencjalnego wykorzystania nieskuteczności rynku wynikających z interakcji między odmiennymi krajowymi przepisami podatkowymi, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co konieczne do osiągnięcia tego celu, zwłaszcza mając na uwadze, że jej zakres jest ograniczony do transgranicznych uzgodnień dotyczących więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego i państwa trzeciego.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/16/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2011/16/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 9 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) do celów art. 8 ust. 1 oraz art. 8a, 8aa i 8ab – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim;”;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

(ii) w akapicie pierwszym lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) do celów przepisów niniejszej dyrektywy innych niż przepisy art. 8 ust. 1 i 3a oraz art. 8a, 8aa i 8ab – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji przewidzianych w lit. a) i b) niniejszego punktu.”;

(iii) w akapicie drugim zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2, art. 25 ust. 2 i 3 oraz załącznika IV wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I.”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„18) »uzgodnienie transgraniczne« oznacza uzgodnienie, które dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego albo państwa członkowskiego i państwa trzeciego, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

- a) nie wszyscy uczestnicy uzgodnienia są rezydentami do celów podatkowych tej samej jurysdykcji;
- b) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia jest jednocześnie rezydentem do celów podatkowych więcej niż jednej jurysdykcji;
- c) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia prowadzi działalność w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu zlokalizowanego w tej jurysdykcji, a uzgodnienie stanowi część lub całość działalności gospodarczej tego stałego zakładu;
- d) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia prowadzi działalność w innej jurysdykcji nie będąc jej rezydentem do celów podatkowych ani nie posiadając stałego zakładu zlokalizowanego w tej jurysdykcji;
- e) takie uzgodnienie może mieć wpływ na automatyczną wymianę informacji lub na wskazanie własności rzeczywistej.

Do celów pkt 18–25 niniejszego artykułu, art. 8ab i załącznika IV, uzgodnienie oznacza również szereg uzgodnień. Uzgodnienie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część.

- 19) »podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne« oznacza dowolne uzgodnienie transgraniczne, które charakteryzuje się co najmniej jedną z cech rozpoznawczych określonych w załączniku IV;
- 20) »cecha rozpoznawcza« oznacza typową właściwość lub typowy element uzgodnienia transgranicznego, wymienione w załączniku IV, które wskazują na potencjalne zagrożenie unikaniem opodatkowania;
- 21) »pośrednik« oznacza osobę, która opracowuje, wprowadza do obrotu, organizuje lub udostępnia do wdrożenia podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub zarządza wdrażaniem takiego uzgodnienia.

Termin ten obejmuje również osobę, która, uwzględniając odpowiednie fakty i okoliczności i w oparciu o dostępne informacje i właściwą wiedzę fachową i orientację wymagane do świadczenia takich usług, zdaje sobie sprawę lub można racjonalnie oczekiwać, że zdaje sobie sprawę, że podjęła się udzielić, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, pomocy, wsparcia lub porad dotyczących opracowywania, wprowadzania do obrotu, organizowania, udostępniania do wdrożenia lub nadzorowania wdrożenia podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego. Każdej osobie musi przysługiwać prawo do udowodnienia, że nie zdawała sobie sprawy lub że nie można było racjonalnie oczekiwać, by zdawała sobie sprawę, że jest zaangażowana w podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne. w tym celu taka osoba może powołać się na wszystkie stosowne fakty i okoliczności, a także dostępne informacje i swoją odpowiednią wiedzę fachową i orientację.

Aby zostać uznaną za pośrednika, dana osoba musi spełnić co najmniej jeden z następujących warunków dodatkowych:

- a) być rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim;
  - b) posiadać stały zakład w państwie członkowskim, za którego pośrednictwem świadczone są usługi dotyczące uzgodnienia;
  - c) być zarejestrowana w państwie członkowskim lub podlegać przepisom prawa państwa członkowskiego;
  - d) być zarejestrowana w stowarzyszeniu zawodowym związanym z usługami prawnymi, podatkowymi lub doradczymi w państwie członkowskim;
- 22) »właściwy podatnik« oznacza osobę, której udostępniono do wdrożenia podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub która jest gotowa wdrożyć podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub dokonała pierwszej czynności służącej wdrożeniu takiego uzgodnienia;

- 23) do celów art. 8ab »przedsiębiorstwo powiązane« oznacza osobę, która jest powiązana z inną osobą w co najmniej jeden z następujących sposobów:
- dana osoba uczestniczy w zarządzaniu inną osobą i jest w stanie wywierać znaczący wpływ na tę inną osobę;
  - dana osoba uczestniczy w sprawowaniu kontroli nad inną osobą poprzez udział kapitałowy, który uprawnia do ponad 25 % praw głosu;
  - dana osoba posiada udział w kapitale innej osoby poprzez prawo własności – bezpośrednio lub pośrednio – ponad 25 % kapitału;
  - dana osoba jest uprawniona do co najmniej 25 % zysków innej osoby.

Jeśli w zarządzaniu, kontroli, kapitale lub zyskach tej samej osoby uczestniczy, zgodnie z lit. a)–d), więcej niż jedna osoba, wszystkie takie osoby są uznawane za przedsiębiorstwa powiązane.

Jeżeli te same osoby uczestniczą w zarządzaniu lub kontroli lub posiadają udział w kapitale lub zyskach, zgodnie z lit. a)–d), więcej niż jednej osoby, wszystkie takie osoby są uznawane za przedsiębiorstwa powiązane.

Do celów niniejszego punktu osoba, która działa wspólnie z inną osobą w odniesieniu do praw głosu lub własności kapitału podmiotu, jest traktowana jako osoba dysponująca prawami głosu w tym podmiocie lub udziałem w kapitale tego podmiotu, które należą do tej drugiej osoby.

W przypadku udziału pośredniego spełnienie wymogów określonych w lit. c) ustala się, mnożąc wysokości udziału na kolejnych poziomach. Uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50 % praw głosu posiada 100 % tych praw.

Osobę fizyczną, jej współmałżonka oraz wstępnych lub zstępnych w linii prostej traktuje się jako pojedynczą osobę;

- 24) »uzgodnienie standaryzowane« oznacza uzgodnienie transgraniczne, które jest opracowane, wprowadzone do obrotu, gotowe do wdrożenia lub udostępnione do wdrożenia bez potrzeby znacznego dostosowania do potrzeb osoby z niego korzystającej;
- 25) »uzgodnienie opracowane na zamówienie« oznacza każde uzgodnienie transgraniczne, które nie jest uzgodnieniem standaryzowanym.”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8ab

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji na temat podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu nałożenia na pośredników obowiązku przekazywania właściwym organom informacji, które są im znane lub które są w ich posiadaniu lub pod ich kontrolą, dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, w ciągu 30 dni, licząc od:

- następnego dnia po udostępnieniu do wdrożenia danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego; lub
- następnego dnia po przygotowaniu do wdrożenia danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego; lub
- daty dokonania pierwszej czynności służącej wdrożeniu podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Niezależnie od akapitu pierwszego, pośrednicy, o których mowa w art. 3 pkt 21 akapit drugi, są także zobowiązani do przekazywania informacji w ciągu 30 dni, licząc od następnego dnia po udzieleniu, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, pomocy, wsparcia lub porady.

2. W przypadku uzgodnień standaryzowanych państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu nałożenia na pośredników obowiązku składania co 3 miesiące okresowej aktualizacji zgłoszenia zawierającej nowe informacje podlegające zgłoszeniu, o których mowa w ust. 14 lit. a), d), g) i h), które stały się dostępne od czasu poprzedniego zgłoszenia.

3. Jeśli pośrednik jest zobowiązany do przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych właściwym organom w więcej niż jednym państwie członkowskim, takie informacje są przekazywane jedynie w państwie członkowskim, które widnieje wyżej na poniższej liście:

- w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest rezydentem do celów podatkowych;

- b) w państwie członkowskim, w którym pośrednik ma stały zakład, za pośrednictwem którego świadczy usługi w odniesieniu do uzgodnienia;
- c) w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest zarejestrowany lub którego przepisom prawa podlega;
- d) w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest zarejestrowany w stowarzyszeniu zawodowym związanym z usługami prawnymi, doradztwa podatkowego lub doradczymi.

4. W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 pośrednik jest zobowiązany do dokonania zgłoszeń organom kilku państw, jest on zwolniony z przekazywania informacji, jeśli dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje zostały już przekazane w innym państwie członkowskim.

5. Każde państwo członkowskie może przyjąć niezbędne środki w celu umożliwienia pośrednikom zwolnienia się z obowiązku przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, jeżeli takie zgłoszenie wiązałoby się z naruszeniem tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego. w takich okolicznościach każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu zobowiązania pośredników do bezzwłocznego powiadomienia każdego innego pośrednika lub, w przypadku braku takiego pośrednika, właściwego podatnika o ciążyących na nich obowiązkach zgłoszenia na mocy ust. 6.

Pośrednicy mogą być uprawnieni do zwolnienia z obowiązku określonego w akapicie pierwszym jedynie w zakresie, w jakim działają w granicach odpowiednich przepisów krajowych dotyczących ich zawodów.

6. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku braku pośrednika lub gdy pośrednik powiadamia właściwego podatnika lub innego pośrednika o zastosowaniu zwolnienia na mocy ust. 5, obowiązek przekazywania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego spoczywał na tym innym powiadomionym pośredniku lub, w przypadku braku takiego pośrednika, na właściwym podatniku.

7. Właściwy podatnik, na którym spoczywa obowiązek zgłoszenia, przekazuje informacje w terminie 30 dni, licząc od następnego dnia po udostępnieniu danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego temu właściwemu podatnikowi do wdrożenia lub przygotowaniu takiego uzgodnienia do wdrożenia przez tego właściwego podatnika, lub po dokonaniu pierwszej czynności służącej wdrożeniu takiego uzgodnienia w odniesieniu do tego właściwego podatnika, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Jeżeli właściwy podatnik jest zobowiązany do przekazywania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego właściwym organom w więcej niż jednym państwie członkowskim, takie informacje są przekazywane jedynie w państwie członkowskim, które widnieje wyżej na poniższej liście:

- a) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik jest rezydentem do celów podatkowych;
- b) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik posiada stały zakład, który korzysta z uzgodnienia;
- c) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik uzyskuje dochód lub generuje zyski, mimo że dany właściwy podatnik nie jest rezydentem do celów podatkowych ani nie posiada stałego zakładu w żadnym państwie członkowskim;
- d) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik prowadzi działalność, mimo że dany właściwy podatnik nie jest rezydentem do celów podatkowych ani nie posiada stałego zakładu w żadnym państwie członkowskim.

8. W przypadku gdy zgodnie z ust. 7 właściwy podatnik jest zobowiązany do dokonania zgłoszeń organom kilku państw, jest on zwolniony z przekazywania informacji, jeśli dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje zostały już przekazane w innym państwie członkowskim.

9. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku gdy istnieje więcej niż jeden pośrednik, obowiązek przekazania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego spoczywał na wszystkich pośrednikach zaangażowanych w to samo podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne.

Dany pośrednik jest zwolniony z przekazywania informacji tylko w zakresie, w jakim dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje, o których mowa w ust. 14, zostały już przekazane przez innego pośrednika.

10. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku gdy obowiązek zgłoszenia spoczywa na właściwym podatniku i gdy istnieje więcej niż jeden właściwy podatnik, właściwym podatnikiem, który przekazuje informacje zgodnie z ust. 6, był podatnik, który widnieje wyżej na poniższej liście:

- a) właściwy podatnik, który uzgodnił podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne z pośrednikiem;
- b) właściwy podatnik, który zarządza wdrożeniem uzgodnienia.

Każdy właściwy pośrednik jest zwolniony z przekazywania informacji tylko w zakresie, w jakim dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje, o których mowa w ust. 14, zostały już przekazane przez innego właściwego podatnika.

11. Każde państwo członkowskie może przyjąć niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by każdy właściwy podatnik przekazywał informacje o stosowaniu przez siebie uzgodnienia administracji podatkowej w każdym roku, w którym zastosował uzgodnienie.
12. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu zobowiązania pośredników i właściwych podatników do przekazywania informacji na temat podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego, w odniesieniu do którego dokonano pierwszej czynności służącej jego wdrożeniu w okresie między dniem wejścia w życie a datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy. Pośrednicy i właściwi podatnicy, w stosownym przypadku, przekazują informacje o tych podlegających zgłoszeniu uzgodnieniach transgranicznych do dnia 31 sierpnia 2020 r.
13. Właściwy organ państwa członkowskiego, któremu przekazano informacje zgodnie z ust. 1–12 niniejszego artykułu, w drodze automatycznej wymiany przekazuje informacje określone w ust. 14 niniejszego artykułu właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich zgodnie z ustaleniami praktycznymi przyjętymi na mocy art. 21.
14. Informacje, które właściwy organ państwa członkowskiego jest zobowiązany przekazywać na mocy ust. 13, zawierają w zależności od przypadku:
- dane identyfikacyjne pośredników i właściwych podatników, w tym ich nazwę lub imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych), rezydencję podatkową, numer »NIP« oraz, w stosownych przypadkach, osób będących przedsiębiorstwami powiązаныmi z właściwym podatnikiem;
  - informacje o cechach rozpoznawczych określonych w załączniku IV, które sprawiają, że dane uzgodnienie transgraniczne podlega zgłoszeniu;
  - streszczenie treści podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego, w tym wskazanie nazwy, pod jaką to uzgodnienie funkcjonuje, jeżeli taka istnieje, oraz opis stosownej działalności gospodarczej lub uzgodnień sformułowany w sposób abstrakcyjny i nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;
  - dzień, w którym została lub zostanie dokonana pierwsza czynność służąca wdrożeniu podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
  - informacje o przepisach krajowych, które stanowią podstawę podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
  - wartość podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
  - określenie państwa członkowskiego właściwego podatnika lub właściwych podatników lub wszelkich pozostałych państw członkowskich, których może dotyczyć podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne;
  - określenie każdej innej osoby w państwie członkowskim, na którą to osobę podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne może mieć wpływ, wraz ze wskazaniem państwa członkowskiego, z którym powiązana jest taka osoba.
15. Brak reakcji ze strony administracji podatkowej na dane podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne nie oznacza zaaprobowania ważności lub sposobu opodatkowania tego uzgodnienia.
16. W celu ułatwienia wymiany informacji, o których mowa w ust. 13 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wykonania przepisów niniejszego artykułu, w tym środki służące standaryzacji przekazywania informacji określonych w ust. 14 niniejszego artykułu, w ramach procedury ustanowienia standardowego formularza przewidzianego w art. 20 ust. 5.
17. Komisja nie ma dostępu do informacji, o których mowa w ust. 14 lit. a), c) i h).
18. Automatyczna wymiana informacji odbywa się w ciągu jednego miesiąca od końca kwartału, w którym te informacje przekazano. Pierwsze informacje zostaną przekazane do dnia 31 października 2020 r.;
- 3) art. 20 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2, standardowe formularze, w tym ustalenia językowe, w następujących przypadkach:
- do celów automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych prawa podatkowego o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych na mocy art. 8a przed dniem 1 stycznia 2017 r.;
  - do celów automatycznej wymiany informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych zgodnie z art. 8ab przed dniem 30 czerwca 2019 r.

Treść standardowych formularzy nie wykracza poza elementy podlegające wymianie informacji wymienione w art. 8a ust. 6 i art. 8ab ust. 14 oraz inne obszary związane z tymi elementami i niezbędne do osiągnięcia celów, odpowiednio, art. 8a i art. 8ab.

Ustalenia językowe, o których mowa w akapicie pierwszym, nie uniemożliwiają państwom członkowskim przekazywania informacji, o których mowa w art. 8a i 8ab, w dowolnym z języków urzędowych Unii. Ustalenia językowe mogą jednak przewidywać, że najistotniejsze elementy takich informacji należy przekazywać również w innym języku urzędowym Unii.”;

4) art. 21 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja opracuje bezpieczną centralną bazę danych państw członkowskich w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, gdzie zapisywane będą informacje przekazywane na mocy art. 8a ust. 1 i 2 w celu spełnienia wymogu automatycznej wymiany informacji przewidzianego w tych ustępach, a także zapewni tej bazie danych wsparcie techniczne i logistyczne.

Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja opracuje bezpieczną centralną bazę danych państw członkowskich w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, gdzie zapisywane będą informacje przekazywane na mocy art. 8ab ust. 13, 14 i 16 w celu spełnienia wymogu automatycznej wymiany informacji przewidzianego w tych ustępach, a także zapewni tej bazie danych wsparcie techniczne i logistyczne.

Do informacji zapisanych w tej bazie danych dostęp mają właściwe organy wszystkich państw członkowskich. Komisja również ma dostęp do informacji zapisanych w tej bazie danych, jednakże w granicach wskazanych w art. 8a ust. 8 i art. 8ab ust. 17. Komisja przyjmuje niezbędne ustalenia praktyczne zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Do czasu uzyskania przez bezpieczną centralną bazę danych zdolności operacyjnej automatyczna wymiana przewidziana w art. 8a ust. 1 i 2 oraz art. 8ab ust. 13, 14 i 16 prowadzona jest zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi.”;

5) art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8, 8a, 8aa i 8ab, a także jej praktyczne wyniki. Komisja określa – w drodze aktów wykonawczych – formę i warunki przekazywania tej rocznej oceny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;

6) art. 25a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25a

Sankcje

Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą dotyczących art. 8aa i 8ab oraz przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

7) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Sprawozdawczość

1. Co pięć lat po dniu 1 stycznia 2013 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy.

2. Co dwa lata po dniu 1 lipca 2020 r. państwa członkowskie i Komisja oceniają znaczenie załącznika IV, a Komisja przedstawia sprawozdanie Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;

8) dodaje się załącznik IV w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2019 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 maja 2018 r.

W imieniu Rady
V. GORANOV
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IV

CECHY ROZPOZNAWCZE

Część I. Kryterium głównej korzyści

Ogólne cechy rozpoznawcze należące do kategorii A i szczególne cechy rozpoznawcze należące do kategorii B i kategorii C pkt 1 lit. b) ppkt (i), lit. c) i d) można uwzględnić jedynie, jeżeli spełnione jest »kryterium głównej korzyści«.

Kryterium to jest spełnione, jeżeli można ustalić, że główną korzyścią lub jedną z głównych korzyści, które – uwzględniając wszystkie odpowiednie fakty i okoliczności – dana osoba może spodziewać się uzyskać dzięki uzgodnieniu, jest korzyść podatkowa.

W kontekście cechy rozpoznawczej należącej do kategorii C pkt 1 spełnienie warunków określonych w kategorii C pkt 1 lit. b) ppkt (i), lit. c) lub d) nie może samo w sobie być powodem uznania, że dane uzgodnienie spełnia kryterium głównej korzyści.

Część II: Kategorie cech rozpoznawczych

A. Ogólne cechy rozpoznawcze wiążące się z kryterium głównej korzyści

1. Uzgodnienie, w ramach którego właściwy podatnik lub uczestnik uzgodnienia zobowiązuje się do przestrzegania klauzuli poufności potencjalnie zobowiązującej go do nieujawniania wobec innych pośredników lub organów podatkowych, w jaki sposób dane uzgodnienie może zapewniać korzyść podatkową.
2. Uzgodnienie, w ramach którego pośrednik jest uprawniony do otrzymania zapłaty (lub też odsetek, wynagrodzenia za koszty finansowania oraz innych opłat) za uzgodnienie, a wysokość tej zapłaty ustala się na podstawie:
  - a) kwoty korzyści podatkowej wynikającej z uzgodnienia; lub
  - b) tego, czy dzięki uzgodnieniu rzeczywiście uzyskano korzyść podatkową. Obejmuje to zobowiązanie po stronie pośrednika do częściowego lub całkowitego zwrotu zapłaty w przypadku, gdy nie uzyskano części lub całości przewidywanej korzyści podatkowej wynikającej z uzgodnienia.
3. Uzgodnienie, które wymaga znacznie ujednoliconej dokumentacji lub struktury i jest dostępne dla więcej niż jednego właściwego podatnika oraz może zostać wdrożone bez potrzeby znacznego dostosowywania.

B. Szczególne cechy rozpoznawcze wiążące się z kryterium głównej korzyści

1. Uzgodnienie, w ramach którego jego uczestnik podejmuje rozmyślne działania obejmujące nabycie przedsiębiorstwa przynoszącego straty, zaprzestanie głównej działalności takiego przedsiębiorstwa i wykorzystywanie jego strat w celu zmniejszenia swoich zobowiązań podatkowych, w tym poprzez przeniesienie tych strat do innej jurysdykcji lub przyspieszenie wykorzystania tych strat.
2. Uzgodnienie, które prowadzi do przekształcenia dochodu w kapitał, darowizny lub inne kategorie dochodów, które są niżej opodatkowane lub zwolnione z podatku.
3. Uzgodnienie, które obejmuje transakcje okężne generujące fikcyjny obrót środków, mianowicie poprzez angażowanie podmiotów pośredniczących nieodgrywających żadnych innych podstawowych funkcji gospodarczych lub poprzez zawieranie transakcji wzajemnie się kompensujących lub znoszących, lub mających inne podobne funkcje.

C. Szczególne cechy rozpoznawcze powiązane z transakcjami transgranicznymi

1. Uzgodnienie, które obejmuje podlegające odliczeniu płatności transgraniczne między co najmniej dwoma powiązаныmi przedsiębiorstwami, w przypadku gdy jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:
  - a) odbiorca nie jest rezydentem do celów podatkowych w żadnej jurysdykcji podatkowej;
  - b) odbiorca jest wprawdzie rezydentem do celów podatkowych w jednej z jurysdykcji, jednak jurysdykcja ta:
    - (i) nie pobiera podatku od osób prawnych lub pobiera podatek od osób prawnych według stawki zerowej lub niemal zerowej; lub
    - (ii) znajduje się w wykazie jurysdykcji państw trzecich, które zostały ocenione wspólnie przez państwa członkowskie lub w ramach OECD jako niechętne współpracy;

- c) wspomniane płatności są objęte całkowitym zwolnieniem z podatku w jurysdykcji, w której odbiorca jest rezydentem do celów podatkowych;
  - d) wspomniane płatności są objęte preferencyjnym systemem podatkowym w jurysdykcji, w której odbiorca jest rezydentem do celów podatkowych.
2. O odliczenia z tytułu tej samej amortyzacji składnika aktywów występuje się w więcej niż jednej jurysdykcji.
3. O ulgę z tytułu podwójnego opodatkowania w odniesieniu do tej samej pozycji dochodów lub kapitału występuje się w więcej niż jednej jurysdykcji.
4. Istnieje uzgodnienie, które obejmuje przeniesienie aktywów i w ramach którego kwoty uznawane za należne w zamian za te aktywa znacznie się różnią w odpowiednich jurysdykcjach.
- D. Szczególne cechy rozpoznawcze powiązane z automatyczną wymianą informacji i własnością rzeczywistą
1. Uzgodnienie, którego skutkiem może być obejście obowiązku dokonania zgłoszenia zgodnie z przepisami wdrażającymi ustawodawstwo Unii lub równoważnymi porozumieniami w sprawie automatycznej wymiany informacji na temat »rachunków finansowych«, w tym porozumieniami z państwami trzecimi, lub uzgodnienie, które wykorzystuje brak takich przepisów lub porozumień. Takie uzgodnienia obejmują przynajmniej:
- a) wykorzystanie rachunku, produktu lub inwestycji, które nie są lub rzekomo nie są »rachunkiem finansowym«, ale mają cechy, które są w znacznej mierze podobne do cech »rachunku finansowego«;
  - b) przenoszenie »rachunków finansowych« lub aktywów do jurysdykcji, lub wybór jurysdykcji, które nie są związane umowami w sprawie automatycznej wymiany informacji na temat »rachunków finansowych« z państwem, w którym właściwy podatnik ma miejsce zamieszkania;
  - c) zmianę klasyfikacji dochodu i kapitału na produkty lub płatności, które nie podlegają automatycznej wymianie informacji na temat »rachunków finansowych«;
  - d) przenoszenie lub konwersję »instytucji finansowej« lub »rachunku finansowego« lub znajdujących się tam aktywów do »instytucji finansowej« lub na »rachunek finansowy« lub do aktywów, które nie podlegają zgłaszaniu w ramach automatycznej wymiany informacji na temat »rachunków finansowych«;
  - e) wykorzystanie osób prawnych, uzgodnień lub struktur, które eliminują lub mają na celu wyeliminowanie obowiązku zgłoszenia ciążącego na najmniej jednym »posiadaczu rachunku« lub »osobie kontrolującej« na mocy przepisów o automatycznej wymianie informacji na temat »rachunków finansowych«;
  - f) uzgodnienia, które powodują, że procedury należytej staranności stosowane przez »instytucje finansowe« są nieskuteczne lub które wykorzystują słabości takich procedur stosowanych przez »instytucje finansowe« w celu wywiązania się z obowiązków zgłaszania informacji finansowych, w tym wybór jurysdykcji, które posiadają nieodpowiednie lub słabe systemy egzekwowania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy lub słabe wymogi w zakresie przejrzystości wobec osób prawnych lub konstrukcji prawnych.
2. Uzgodnienie obejmujące łańcuch nieprzejrzystej własności prawnej lub własności rzeczywistej z wykorzystaniem osób, konstrukcji lub struktur prawnych:
- a) które nie prowadzą znaczącej działalności gospodarczej wspomaganej odpowiednim personelem, wyposażeniem, aktywami i pomieszczeniami; oraz
  - b) które są zarejestrowane, zarządzane, znajdują się, są kontrolowane lub założone w jurysdykcji innej niż jurysdykcja miejsca rezydencji co najmniej jednego z właścicieli rzeczywistych aktywów będących w posiadaniu takich osób, konstrukcji lub struktur prawnych; oraz
  - c) jeżeli nie można wskazać właścicieli rzeczywistych takich osób, konstrukcji lub struktur prawnych, zgodnie z definicją w dyrektywie (UE) 2015/849.
- E. Szczególne cechy rozpoznawcze powiązane z ustalaniem cen transferowych
1. Uzgodnienie obejmujące wykorzystanie jednostronnych zasad »bezpiecznej przystani«.
2. Uzgodnienie obejmujące przeniesienie trudnych do wycenienia wartości niematerialnych i prawnych. Termin »trudne do wycenienia wartości niematerialne i prawne« obejmuje wartości niematerialne i prawne lub prawa do nich, w przypadku których to wartości w momencie ich przenoszenia między powiązаныmi przedsiębiorstwami:
- a) nie istniały wiarygodne wartości porównywalne; oraz

- b) w momencie rozpoczęcia transakcji prognozy przyszłych przepływów pieniężnych lub dochodów, które miały pochodzić od wartości niematerialnych i prawnych, lub założenia zastosowane przy wycenie wartości niematerialnych i prawnych, są w wysokim stopniu niepewne, co sprawia, że w chwili przeniesienia trudno jest przewidzieć stopień ostatecznego powodzenia w odniesieniu do wartości niematerialnych i prawnych.
3. Uzgodnienie obejmujące transgraniczne przeniesienie funkcji lub ryzyka lub aktywów wewnątrz grupy, jeżeli prognozowany roczny wynik finansowy podmiotu przenoszącego lub podmiotów przenoszących przed odsetkami i opodatkowaniem, w trzyletnim okresie po przeniesieniu, wynosi mniej niż 50 % prognozowanego rocznego wyniku finansowego takiego podmiotu lub podmiotów przed odsetkami i opodatkowaniem, gdyby nie dokonano przeniesienia.”.
-

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/823

z dnia 4 czerwca 2018 r.

w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 19 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Obowiązujące środki

- (1) W następstwie dochodzenia antysubsydyjnego („pierwotne dochodzenie”) Komisja nałożyła rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/309⁽²⁾ ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji („obowiązujące środki”).

1.2. Wniosek o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego

- (2) W dniu 13 marca 2017 r. Stowarzyszenie Egejskich Eksporterów („wnioskodawca”) złożyło wniosek dotyczący częściowego przeglądu okresowego środków wyrównawczych.
- (3) We wniosku przedstawiono dowody, że wprowadzona w 2016 r. zmiana w realizacji bezpośrednich subsydiów do produkcji spowodowała znaczny spadek poziomu subsydiów dla producentów pstrąga w Turcji i w związku z tym, że przedmiotowe środki nie są już konieczne w celu zrównoważenia skutków subsydiowania. Wnioskodawca twierdził również, że zmiana ta ma charakter trwały. Dlatego też obowiązujące środki należy według wnioskodawcy poddać przeglądowi.

1.3. Wszczęcie częściowego przeglądu okresowego

- (4) Po ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody, aby wszcząć częściowy przegląd okresowy, w dniu 20 lipca 2017 r. w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* („zawiadomienie o wszczęciu”) ⁽³⁾ Komisja ogłosiła wszczęcie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/309 z dnia 26 lutego 2015 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji (Dz.U. L 56 z 27.2.2015, s. 12).

⁽³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji, (Dz.U. C 234 z 20.7.2017, s. 6).

1.4. Okres objęty dochodzeniem przeglądownym

- (5) Dochodzenie przeglądowne objęło okres od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Aby ocenić, czy od czasu pierwotnego dochodzenia nastąpił spadek subsydiowania producentów pstrąga i czy zmiana ta ma charakter trwały, Komisja przeanalizowała również zmiany całkowitych kwot subsydiów przyznawanych przez Turcję producentom pstrąga od okresu pierwotnego dochodzenia (od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r.).

1.5. Strony zainteresowane postępowaniem

- (6) Komisja poinformowała wnioskodawcę, znanych producentów eksportujących w Turcji, unijnych producentów, zainteresowanych odbiorców i przedsiębiorstwa handlowe, stowarzyszenia reprezentujące producentów unijnych i tureckie władze o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego.
- (7) Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (8) Dwie zainteresowane strony przedstawiły dokumentację w celu obrony konieczności utrzymania tych środków w mocy. Jedna ze stron, Duńskie Stowarzyszenie Akwakultury (reprezentująca skarżącego w dochodzeniu pierwotnym) wyraziła pogląd, że warunki określone w art. 19 rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione. Twierdziła ona, że informacje zawarte we wniosku są niekompletne i dają nieprawidłowy obraz subsydiowania producentów pstrąga w Turcji i że zmiany wprowadzone przez Turcję nie mogą zostać uznane za „mające trwały charakter”. Druga ze stron, hiszpańskie stowarzyszenie akwakultury, również argumentowała, że środki wyrównawcze powinny zostać utrzymane, i twierdziła, że ceny przywozu z Turcji były niższe od cen unijnych producentów pstrąga.

1.6. Kontrola wyrzykowa producentów eksportujących w Turcji

- (9) Ze względu na dużą liczbę producentów eksportujących Komisja oświadczyła w zawiadomieniu o wszczęciu, że może dokonać doboru próby producentów eksportujących, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.
- (10) Aby zdecydować, czy kontrola wyrzykowa jest konieczna, a jeżeli tak, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała wszystkich znanych producentów eksportujących w Turcji do udzielenia informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu. Ponadto zwróciła się ona do Misji Republiki Turcji w Unii Europejskiej o wskazanie innych producentów eksportujących, którzy ewentualnie byłiby zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi. W sumie informacje określone w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przesłano do ponad siedemdziesięciu przedsiębiorstw w Turcji.
- (11) Wymagane informacje i zgodę na włączenie do próby otrzymano od dwudziestu siedmiu producentów eksportujących. Zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Komisja dokonała tymczasowego doboru próby pięciu producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, w tym trzech producentów eksportujących/grup producentów eksportujących o największej wielkości wywozu do Unii oraz dwóch mniejszych producentów eksportujących/grup producentów eksportujących. Komisja uznała, że proponowana próba jest reprezentatywna.
- (12) Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag na temat wstępnego doboru próby. Dwie grupy producentów eksportujących, KLC oraz Sagun, złożyły wniosek o włączenie do próby. Ze względu na dużą wielkość wywozu grupy KLC, Komisja postanowiła dodać ją do próby w celu należytego zbadania wpływu zmienionego programu na ten sektor. Z uwagi na ograniczony czas dostępny na dochodzenie, Komisja postanowiła jednak odrzucić wniosek o włączenie do próby złożony przez grupę Sagun ⁽¹⁾.
- (13) Ostateczna próba składała się zatem z następujących producentów eksportujących/grup producentów eksportujących i powiązanych z nimi przedsiębiorstw:
- grupa ADA SU,
  - grupa ALIMA,
  - grupa GMS,
  - grupa KLC,
  - Mittos Su Ürünleri,
  - grupa Özpekler.

⁽¹⁾ Wielkość wywozu grupy Sagun do Unii w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym (ODP) była równa około jednej trzeciej wywozu do Unii przez grupę KLC.

- (14) Ostateczna próba stanowiła około 71 % wielkości przywozu produktu objętego przeglądem do Unii w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym. Komisja uznała, że jest ona reprezentatywna i umożliwi dokonanie właściwej analizy skutków wywołanych przez zmiany wprowadzone przez Turcję w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw w tym sektorze.

1.7. Kwestionariusze i wizyty weryfikacyjne

- (15) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do oceny wpływu zmian wprowadzonych przez Turcję we wdrażaniu systemu subsydiów bezpośrednich.
- (16) Komisja przesłała kwestionariusze do sześciu objętych próbą producentów eksportujących/grup producentów eksportujących oraz do władz tureckich. Wszystkie strony dostarczyły kompletne odpowiedzi na kwestionariusze.
- (17) Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne na terenie jednej z objętych próbą grup producentów eksportujących, a mianowicie grupy Alima. Komisja przeprowadziła również wizytę weryfikacyjną w pomieszczeniach władz tureckich. W świetle wniosków sformułowanych w rozdziale 4.3.4 Komisja zdecydowała się nie składać wizyt w pozostałych przedsiębiorstwach objętych próbą.

1.8. Ujawnianie ustaleń

- (18) W dniu 21 lutego 2018 r. Komisja ujawniła wszystkim zainteresowanym stronom podstawowe fakty i informacje wynikające z dochodzenia oraz wezwała je do przedłożenia pisemnych uwag lub złożenia wniosku o przesłuchanie przez Komisję lub przez rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu w terminie do dnia 18 marca 2018 r.
- (19) Turcja, wnioskodawca, czterech objętych próbą producentów eksportujących oraz Duńskie Stowarzyszenie Akwakultury przedłożyli po ujawnieniu ustaleń swoje uwagi. W dniu 23 marca 2018 r. odbyło się przesłuchanie, w którym uczestniczyli Komisja, Turcja i wnioskodawca. W dniu 16 kwietnia 2018 r. odbyło się przesłuchanie, w którym uczestniczyli Komisja i Duńskie Stowarzyszenie Akwakultury.

2. PRODUKT OBJĘTY PRZEGLĄDEM I PRODUKT PODOBNY

- (20) Produktem objętym przeglądem jest pstrąg tęczowy (*Oncorhynchus mykiss*):
- żywy, o masie nieprzekraczającej 1,2 kg każdy, lub
  - świeży, schłodzony, zamrożony lub wędzony:
  - w postaci całych ryb (z głowami), nawet bez skrzel, nawet patroszonych, o masie nieprzekraczającej 1,2 kg każdy, lub
  - pozbawionych głowy, nawet bez skrzel, nawet patroszonych, o masie nieprzekraczającej 1 kg każdy, lub
  - w postaci filetów, o masie nieprzekraczającej 400 g każdy,
- pochodzących z Turcji i obecnie objętych kodami CN ex 0301 91 90, ex 0302 11 80, ex 0303 14 90, ex 0304 42 90, ex 0304 82 90 i ex 0305 43 00 (kody TARIC 0301 91 90 11, 0302 11 80 11, 0303 14 90 11, 0304 42 90 10, 0304 82 90 10 i 0305 43 00 11) („produkt objęty przeglądem”).
- (21) W pierwotnym dochodzeniu Komisja stwierdziła, że produkty wytworzone w Unii i produkty wytworzone w Turcji są produktami podobnymi w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

3. SUBSYDIA OBJĘTE ŚRODKAMI WYRÓWNAWCZYMI W PIERWOTNYM DOCHODZENIU

- (22) W pierwotnym dochodzeniu Komisja przeanalizowała szereg środków, z których tureccy producenci eksportujący pstrąga korzystali lub mogli korzystać w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem (2013 r.) (zob. motyw 37 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1195/2014⁽¹⁾ nakładającego tymczasowe cła wyrównawcze).
- (23) Głównymi subsydiami, z których korzystali tureccy producenci pstrąga w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem były bezpośrednie subsydia przyznawane wszystkim producentom pstrąga w oparciu o wagę, wynoszące od 7 do 9,6 %. Ponadto dwa przedsiębiorstwa objęte próbą w pierwotnym dochodzeniu skorzystały z pożyczki o obniżonym oprocentowaniu. Komisja ustaliła, że kwota subsydiowania wynikająca z subsydiowanych pożyczek wynosiła w odniesieniu do jednego z przedsiębiorstw (Kilic) 0,1 %, a w przypadku drugiego przedsiębiorstwa (Özpekler) 0,3 %.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1195/2014 z dnia 29 października 2014 r. nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji (Dz.U. L 319 z 6.11.2014, s. 1).

- (24) Komisja stwierdziła, że wszystkie pozostałe środki subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem pierwotnym były znikome lub żadne. W związku z tym środki nałożone na producentów pstrąga stanowiły w zasadzie wyrównanie dla bezpośrednich subsydiów.
- (25) W okresie objętym pierwotnym dochodzeniem (2013 r.) bezpośrednie subsydia przyznawane były producentom pstrąga na podstawie dekretu nr 2013/4463 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie subsydiów rolnych w 2013 r. (zwanego dalej „dekretem z 2013 r.”). Dekret ten dotyczył pstrągów wyprodukowanych w 2013 r.
- (26) Na mocy dekretu z 2013 r. subsydia zostały przyznane wszystkim producentom pstrąga posiadającym ważną koncesję na dane gospodarstwo hodowli ryb. Licencja na produkcję mogła odnosić się do hodowli w morzu, zbiorniku retencyjnym, lub do hodowli znajdującej się w głębi kraju. Producent pstrąga mógł mieć kilka licencji na hodowlę (gospodarstw hodowli ryb) usytuowanych w tym samym zbiorniku retencyjnym lub na tym samym obszarze w morzu. Na mocy dekretu z 2013 r., produkcja w ramach każdej z tych licencji kwalifikowała się do subsydiowania do następujących poziomów: przy każdej licencji producenci pstrąga otrzymywali 0,65 liry tureckiej („TL”) za kilogram pstrąga w przypadku produkcji do 250 ton rocznie; w odniesieniu do produkcji od 251 do 500 ton, producenci pstrąga otrzymywali połowę tej kwoty (0,325 TL/kg); dla produkcji powyżej 500 ton nie była przyznawana żadna kwota.

4. WYNIKI DOCHODZENIA

4.1. Informacje ogólne

- (27) Subsydia do produkcji pstrąga uregulowane są w ujęciu rocznym przez dekret przyjęty przez rząd turecki. Dekret określa podstawowe warunki i kwoty subsydiów mające zastosowanie do produkcji w sektorze akwakultury w Turcji. Procedury i zasady dotyczące wdrażania dekretu określone są następnie przez komunikaty wydawane co roku przez Ministerstwo Żywności, Rolnictwa i Hodowli Zwierząt.
- (28) Ponieważ okres dochodzenia przeglądowego obejmował drugą połowę 2016 r. i pierwszą połowę 2017 r., Komisja w pierwszej kolejności zbadała wielkość i warunki subsydiów dla producentów pstrąga w latach 2016 i 2017 (zob. rozdział 4.2).
- (29) Następnie Komisja przeanalizowała ogólne zmiany kwot subsydiów przyznawanych przez Turcję od czasu pierwotnego dochodzenia aż do dnia dzisiejszego (zob. rozdział 4.3). W trzeciej kolejności Komisja oceniła, czy nastąpiły istotne zmiany w poziomie subsydiowania i czy zmiany te można było uznać za mające trwały charakter (zob. rozdział 4.4).

4.2. Subsydia przyznane na rzecz produkcji pstrąga w 2016 i w 2017 r.

4.2.1. Subsydia dla produkcji pstrąga w 2016 r.

- (30) W 2016 r. subsydia przyznawane były producentom pstrąga na podstawie dekretu nr 2016/8791 ⁽¹⁾ w sprawie subsydiów rolnych w 2016 r. (zwanego dalej „dekretem z 2016 r.”), ponadto również na podstawie komunikatu nr 2016/33 ⁽²⁾ w sprawie szczegółowych warunków dla subsydiów na wspieranie akwakultury, które mają zostać przyznane.
- (31) Kwota subsydium TL/kg pozostawała na poziomie z 2013 r., ale nowy art. 4.16 wyłączył z subsydiów hodowle posiadające licencje, które dotyczyły „określonego przez ministerstwo tego samego potencjalnego obszaru, w tym samym zbiorniku retencyjnym lub regionalnym zbiorniku retencyjnym znajdującym się na tym samym obszarze”.
- (32) Na mocy tego artykułu i w przeciwieństwie do sytuacji w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, w przypadku gdy producent pstrąga posiada więcej niż jedną licencję na hodowlę (lub „gospodarstwo hodowli ryb”) na tym samym określonym przez ministerstwo obszarze w morzu, w tym samym zbiorniku retencyjnym, albo w tych samym zbiornikach znajdujących się w tych samych regionach, należąca do tej samej osoby lub tego samego przedsiębiorstwa, te licencje lub te gospodarstwa rybne uznano za jedną licencję lub jedno gospodarstwo

⁽¹⁾ Turecki dekret nr 2016/8791 w sprawie subsydiów związanych z rolnictwem w 2016 r. z dnia 25 kwietnia 2016 r. (wdrożony z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2016 r.).

⁽²⁾ „Komunikat w sprawie wspierania akwakultury” o numerze 2016/33 dotyczący wdrożenia dekretu nr 2016/8791 opublikowany został w Dzienniku Urzędowym w dniu 3 sierpnia 2016 r.

należące do tego przedsiębiorstwa i bezpośrednio subsydia wypłacane były zgodnie z tą wykładnią. Wnioskodawca twierdził, że na skutek tego artykułu wielkość produkcji kwalifikującej się do subsydiów spadła i spowodowało to znaczne obniżenie subsydiów otrzymywanych przez producentów pstrąga. Komisja zaznaczyła jednak, że warunek ten miał dwa ograniczenia.

- (33) Po pierwsze dochodzenie wykazało, że według informacji udzielonych przez Turcję, ograniczenie przewidziane w art. 4.16 dekretu z 2016 r. dotyczyło jedynie produkcji pstrąga znajdującej się na morzu lub w zbiornikach retencyjnych, ale nie w innych zbiornikach wodnych znajdujących się na lądzie, z których, według informacji dostarczonych przez Turcję, pochodziło około 20 % całkowitej produkcji pstrąga ⁽¹⁾. Po ujawnieniu ustaleń Turcja potwierdziła również, że 65 % wszystkich gospodarstw produkcyjnych znajduje się na lądzie, a tylko 35 % gospodarstw produkcyjnych w zbiornikach retencyjnych lub w morzu.
- (34) W związku z powyższym ograniczenie przewidziane w art. 4.16 dekretu z 2016 r. nie miało żadnego wpływu na 20 % produkcji pstrąga i na 65 % gospodarstw produkcyjnych. Tak było na przykład w przypadku jednego z przedsiębiorstw objętych próbą, Mittos, które dysponuje własnymi gospodarstwami produkcji pstrąga znajdującymi się na lądzie. Ponadto inna grupa objęta próbą, Özpekler, miała gospodarstwa znajdujące się w różnych zbiornikach retencyjnych. W rezultacie, na podstawie informacji dostarczonych przez te przedsiębiorstwa/grupy przedsiębiorstw (i zweryfikowanych na szczeblu rządowym), obie te grupy kwalifikowały się do otrzymania subsydiów na taką samą liczbę pozwoleń na produkcję (sześć w jednym przypadku oraz trzy w drugim przypadku) w 2015 r. (przed zmianą legislacyjną) i w 2016 r. (gdy obowiązywały już nowe przepisy). W związku z tym zmiana przepisów nie miała na te przedsiębiorstwa znaczącego wpływu.
- (35) Po drugie ograniczenie dotyczyło osób prawnych, co oznaczało, że w przypadku grupy przedsiębiorstw składającej się z powiązanych spółek, każda spółka mogłaby ubiegać się o subsydia w granicach określonych w dekrete kwot. Oznaczało to, że w przypadku gdy grupa przedsiębiorstw składa się z różnych osób prawnych mających hodowle (licencje) w tej samej strefie, każde przedsiębiorstwo wchodzące w skład grupy mogłoby korzystać z subsydiów na oddzielnych zasadach, nawet gdyby posiadało hodowlę w tej samej strefie, co inne powiązane przedsiębiorstwo. Władze tureckie potwierdziły, że miało to miejsce w przypadku jednej z grup objętych próbą, Alima. Oba powiązane przedsiębiorstwa w ramach tej grupy kwalifikowały się do subsydiów, mimo że ich gospodarstwa znajdowały się w tej samej strefie.
- (36) Ze względu na te cechy, ogólny wpływ ograniczeń nie ograniczył znacząco kręgu beneficjentów pomocy. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Turcję liczba licencji kwalifikujących się do bezpośrednich subsydiów zmniejszyła się z 947 w 2015 r. do 837 w 2016 r. i do 817 w 2017 r. Jak to wyjaśniono w motywie 34, w indywidualnych przypadkach, podczas gdy dla niektórych przedsiębiorstw liczba kwalifikowalnych licencji między rokiem 2015 a 2016 zmniejszyła się, dla niektórych z nich, jak np. dla grup Özpekler czy Mittos, liczba ta pozostawała na tym samym poziomie co przed zmianą.
- (37) Oprócz zmian przepisów wprowadzonych przez art. 4.16 dekretu z 2016 r., tym samym dekretem władze tureckie wprowadziły również z dniem 1 stycznia 2016 r. ⁽²⁾ nowe bezpośrednie subsydia dotyczące zamkniętego systemu produkcji. W art. 4.16 dekretu określono, że chodziło o „wykorzystanie w maksymalnym stopniu dostępnym w kraju zasobów wodnych w celu zapewnienia maksymalnego poziomu produkcji różnych gatunków i produktów akwakultury w miejscach, w których możliwości korzystania z wody są ograniczone”.
- (38) Subsydium dotyczące zamkniętego systemu produkcji mogli również otrzymać producenci innych gatunków ryb określonych w dekrete, takich jak dorada czy labraks. Kwota subsydium ustalona została na poziomie 0,5 TL na kg ryb wyprodukowanych w ramach tego systemu, niezależnie od gatunku hodowanych ryb.

4.2.2. Subsydia, które mają być przyznawane za produkcję pstrąga w 2017 r.

- (39) Zgodnie z praktyką przyjmowania każdego roku nowych dekretów i komunikatów określających subsydia dla producentów pstrąga, w 2017 r. dekret z 2016 r. zastąpiony został przez dekret nr 2017/10465 ⁽³⁾ dotyczący wsparcia rolnictwa w 2017 r. (zwany dalej „dekretem z 2017 r.”), a ponadto również komunikatem nr 2017/38 ⁽⁴⁾ w sprawie szczegółowych warunków dla subsydiów, które mają zostać przyznane na wspieranie akwakultury.

⁽¹⁾ Podczas weryfikacji władze tureckie wspomniały, że 30 % produkcji pstrąga znajdowało się na lądzie, a 70 % w zbiornikach retencyjnych lub w morzu. Informacje te skorygowane zostały po ujawnieniu ustaleń.

⁽²⁾ System w pełni kontrolowanej akwakultury, oparty na zasadzie ponownego wykorzystania w systemie produkcji, po poddaniu niektórym procesom, takim jak eliminowanie wody zużytej podczas hodowli i eliminowanie produktów wydalania i pozostałości karmy poprzez szereg środków mechanicznych i biologicznych, wzbogacanie w tlen ze względu na jakość i strukturę chemiczną, odparowywanie dwutlenku węgla, poddawanie działaniu ozonu lub promieni UV, z możliwością wykorzystania mniejszej ilości wody i zapewnienia produkcji większej niż ilość jednostkowa, lepszego przyrostu i lepszego wykorzystania karmy, a także zagwarantowania możliwości otrzymania produktu mającego mniejszy wpływ na środowisko, (Komunikat Ministerstwa Żywności i Rolnictwa nr 2016/33, art. 4 c).

⁽³⁾ Turecki dekret nr 2017/10465 w sprawie subsydiów związanych z rolnictwem w 2017 r. z dnia 5 czerwca 2017 r. (wdrożony z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2017 r.).

⁽⁴⁾ „Komunikat w sprawie wspierania akwakultury” o numerze 2017/38 dotyczący wdrożenia dekretu nr 2017/10465 opublikowany został w Dzienniku Urzędowym w dniu 14 października 2017 r.

- (40) Dekret z 2017 r. utrzymał w mocy postanowienia art. 4.16 w sprawie liczby kwalifikowalnych licencji. Jednocześnie dekretem tym podwyższono kwoty subsydiów bezpośrednich do produkcji pstrągów. Nowe kwoty subsydiów były następujące:
- przy produkcji 250 ton subsydiowanie wynosiło 0,75 TL/kg (w porównaniu z 0,65 TL/kg w 2016 r.),
  - przy produkcji pomiędzy 250 ton i 500 ton subsydiowanie wynosiło 0,375 TL/kg (w porównaniu z 0,325 TL/kg w 2016 r.),
  - brak subsydiowania dla produkcji powyżej 500 ton.
- (41) Dekretem z 2017 r. wprowadzono również nowe subsydia. Według informacji przekazanych przez władze tureckie, te nowe subsydia częściowo zastąpiły i uzupełniły bezpośrednie subsydia objęte środkami wyrównawczymi w ramach pierwotnego dochodzenia oraz miały na celu wspieranie spożycia ryb w Turcji, przestrzegania norm środowiskowych, zwalczania chorób, a także jakości, zróżnicowania i identyfikowalności żywności. Nowe kwoty subsydiów były następujące:
- subsydia dla pstrągów powyżej 1 kg,
  - subsydia dla znakowania ryb,
  - subsydia dla dobrych praktyk hodowlanych.
- (42) Celem subsydiowania produkcji pstrągów o wadze przekraczającej 1 kg było promowanie dywersyfikacji produktu. Kwota subsydiowania ustalona została na poziomie 0,25 TL/kg w przypadku produkcji wynoszącej do 250 ton, oraz na poziomie połowy tej kwoty (0,125 TL/kg) w przypadku produkcji wynoszącej między 250 ton a 500 ton. Ograniczenie kryteriów kwalifikowalności określone w art. 4.16 i wyjaśnione w motywach 32 i 35 miało również zastosowanie przypadku tego rodzaju subsydiów.
- (43) Po ujawnieniu ustaleń władze tureckie i wnioskodawca twierdzili, że subsydiowanie dla pstrągów o wadze powyżej 1 kg dotyczyło produktu objętego postępowaniem jedynie wówczas, gdy waga ryb wynosiła od 1 do 1,2 kg. Twierdzili oni, że pstrągi o wadze ponad 1,2 kg nie wchodziły już w zakres definicji produktu objętego postępowaniem. Ponadto, według informacji otrzymanych od władz tureckich, Ministerstwo Rolnictwa ograniczy subsydiowanie pstrągów o wadze ponad 1,25 kg w przyszłym komunikacie określającym warunki systemów subsydiowania dla produkcji w 2018 r. W związku z tym subsydiowanie pstrągów o wadze powyżej 1 kg nie powinno być brane pod uwagę przy ocenie subsydiów dla producentów pstrąga zarówno w roku 2017, jak i 2018.
- (44) Komisja potwierdziła, że pstrąg sprzedawany jako ryby o wadze jednostkowej 1,2 kg lub więcej nie jest produktem objętym postępowaniem. W związku z tym subsydia przyznawane dla produkcji tych ryb, które trafiają wyłącznie na inny rynek, nie są obecnie objęte środkami wyrównawczymi.
- (45) Niemniej jednak w 2017 r. produkcja pstrąga o wadze od 1 kg do 1,2 kg korzystała z systemu subsydiowania i tym samym była objęta zakresem definicji produktu. Ponadto, zgodnie z art. 4 lit. f) komunikatu nr 2017/38 hodowca „po odłowieniu” miał prawo do subsydium. Nawet jeśli Turcja zamierzała ograniczyć w 2018 r. subsydia dla pstrąga o wadze ponad 1,25 kg, nie ma w dekreście kryterium prawnego wykluczającego subsydia, jeżeli pstrąg sprzedawany jest w innej formie. Z otrzymanych informacji wynika, że powszechną praktyką w sektorze jest przetwarzanie niektórych złowionych dużych pstrągów i sprzedaż ich jako produktu objętego postępowaniem, na przykład w formie filetów. W związku z tym odpowiednia kwota subsydiowania dotyczy produktu objętego postępowaniem. Ponadto w swojej analizie Komisja może jedynie powołać się na odpowiednie ostateczne akty prawne i administracyjne w pełni obowiązujące w kraju wywozu. Jako że komunikat określający warunki na rok 2018 nie został jeszcze przyjęty, podane przez Turcję warunki nie mogą być na tym etapie brane pod uwagę. Komisja nie zgodziła się więc wykluczyć tego programu ze swojej ogólnej analizy, ale raczej skorygowała swoje ustalenia uwzględniając skutki gospodarcze tego programu (zob. motyw 67).
- (46) Subsdydia dla znakowania ryb w celu promowania identyfikowalności ryb i ich jakości. Kwota subsydiowania ustalona została na poziomie 0,02 TL za sztukę w przypadku produkcji wynoszącej do 250 ton, oraz na poziomie połowy tej kwoty (0,01 TL za sztukę) w przypadku produkcji wynoszącej między 250 ton a 500 ton. Limit ten dotyczył poszczególnych licencji na hodowlę. Ograniczenie kryteriów kwalifikowalności określone w art. 4.16 i wyjaśnione w motywach 32 i 35 miało również zastosowanie przypadku tego rodzaju subsydiów. Subsdydia dla znakowania ryb mogli również otrzymać producenci innych gatunków ryb określonych w dekreście, takich jak dorada czy labraks. Po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony nie zakwestionowały tego ustalenia.
- (47) Subsdydia dla dobrych praktyk hodowlanych dotyczących spełnienia pewnych norm związanych z ochroną środowiska, bezpieczeństwem żywności, dobrostanu ryb i identyfikowalności. Aby kwalifikować się do subsydiów, każde przedsiębiorstwo musiało poddać się audytowi. Świadectwo mogło zostać wydane po przeprowadzeniu audytu. Instytuty kontrolujące spełnianie norm musiały posiadać certyfikat wydany przez

ministerstwo. Ostatecznym terminem dla przedsiębiorstw na składanie wniosków o kwalifikowalność pstrąga wyprodukowanego w 2017 r. był 31 marca 2018 r. Kwota subsydiowania ustalona została na 0,25 TL/kg w odniesieniu do produkcji wynoszącej do 250 ton. Limit ten dotyczył poszczególnych osób prawnych. Po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony nie zakwestionowały tego ustalenia.

4.2.3. Podsumowanie

- (48) Wydaje się, że po zmianach legislacyjnych wprowadzonych artykułem 4.16 dekretu z 2016 r. wielkość produkcji pstrąga, kwalifikująca się do subsydiów bezpośrednich zmniejszyła się. Jednak według informacji dostarczonych przez Turcję, a także dostępnych informacji zawartych w aktach sprawy, rzeczywiste skutki zmiany legislacyjnej z 2016 r. w odniesieniu do wielkości i wartości kwalifikowalnej produkcji w porównaniu z systemem obowiązującym przed wejściem w życie przedmiotowego dekretu, były trudne do ustalenia i uzależnione były od wielkości produkcji w ramach każdej z licencji.
- (49) Wpływ ten różnił się również na poziomie poszczególnych przedsiębiorstw, w zależności od specyficznej sytuacji związanej z produkcją w każdym z nich. Począwszy od 2016 r., przedsiębiorstwa, które w ramach starego systemu posiadały więcej niż jedną licencję w tym samym regionie lub na tym samym obszarze, mogły otrzymywać subsydia bezpośrednie tylko dla jednej z nich. Jednakże inne przedsiębiorstwa posiadające produkcję na łądzie (takie jak Mittos), lub działające w innych strefach lub regionach (takie jak grupa Özpekler) otrzymały bezpośrednie subsydia na takim samym lub wyższym poziomie niż przed 2016 r., ponieważ posiadały więcej niż jedną licencję. Dodatkowo, jako że wprowadzone artykułem 4.16 dekretu z 2016 r. ograniczenia stosowane były w odniesieniu do osób prawnych, skutki zmiany legislacyjnej dla grup przedsiębiorstw zależały również od ich struktury. W związku z tym, chociaż takie grupy przedsiębiorstw jak GMS i KLC zostały najbardziej dotknięte zmianą legislacyjną, przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw takie jak Alima, Mittos i Özpekler oraz wszystkie małe przedsiębiorstwa stanowiące ponad 65 % przedsiębiorstw zostały przez nią dotknięte tylko w niewielkim stopniu lub wcale.
- (50) Dodatkowo Komisja stwierdziła, że w 2017 r. rzeczywista kwota subsydiów bezpośrednich dla producentów pstrąga wzrosła (zob. motyw 40). Dekretami z lat 2016 i 2017 wprowadzono szereg nowych subsydiów, z których mogą korzystać producenci pstrąga (zob. rozdziały 4.2.1 i 4.2.2).
- (51) W związku z powyższym, mimo że ograniczenia wprowadzone w 2016 r. doprowadziły do obniżenia poziomu subsydiów poprzez subsydiowanie bezpośrednie, Turcja wprowadziła jednocześnie nowe subsydia lub zmieniła obowiązujące środki subsydiowania. Ważną kwestią było w tym kontekście, czy zwiększona kwota subsydiów bezpośrednich i nowo wprowadzonych subsydiów nie stanowiła rekompensaty za ograniczenia wprowadzone dekretem z 2016 r. Jeśli tak było, ogólny poziom subsydiowania mógłby być równy lub wyższy niż poziom subsydiowania obliczony w czasie nałożenia pierwotnych ceł wyrównawczych. Nawet jeśli jeden z producentów odniósł w 2016 r. mniej korzyści z subsydiów bezpośrednich, ponieważ jego różne licencje lub gospodarstwa hodowli ryb były uważane za jedną jednostkę, zmiana ta niekoniecznie prowadziła do obniżenia ogólnego poziomu subsydiowania w porównaniu z sytuacją sprzed zmiany przepisów w 2016 r. (zob. motyw od 62 do 65).
- (52) W związku z tym Komisja uznała, że musi dokonać oceny wpływu wszystkich środków subsydiowania, z których producenci pstrąga w Turcji mogli skorzystać (lub mogą skorzystać w przyszłości), jak również ogólnego poziomu subsydiowania w skali kraju. Dlatego Komisja nie zbadała konkretnych skutków zmiany legislacyjnej w okresie objętym dochodzeniem w odniesieniu do każdego z przedsiębiorstw objętych próbą indywidualnie, lecz dokonała oceny na szczeblu globalnym, potwierdzając jednocześnie swoje wnioski odniesieniem się do informacji przekazanych przez objętych próbą producentów eksportujących.
- (53) Po ujawnieniu ustaleń Turcja i wnioskodawca twierdzili, że Komisja powinna była ponownie obliczyć margines subsydiowania osobno dla każdego z przedsiębiorstw objętych próbą. Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Wnioskodawca wystąpił o ponowną ocenę obniżenia poziomu subsydiowania dla wszystkich producentów pstrąga w Turcji w następstwie zmian przepisów w 2016 r. Ze względu na brak długoterminowej trwałej zmiany okoliczności na poziomie krajowym, Komisja uznała za niewłaściwe obliczanie odpowiednich indywidualnych kwot subsydiowania. Wprowadzone zmiany nie wydają się być wystarczające, aby można było stwierdzić, że wysokość subsydiowania uległa znacznej zmianie i że ma ona trwały charakter. Ponadto badanie poziomu subsydiowania na poziomie krajowym, jak również szacunkowe kwoty subsydium w 2018 r. potwierdziły ten wniosek.

4.3. Zmiany w subsydiach przyznawanych na produkcję pstrąga na szczeblu krajowym

4.3.1. Subsydia przyznane producentom pstrąga w latach 2013–2016.

(54) W latach 2013–2016 kwoty subsydiów przyznawanych producentom pstrąga były następujące:

Tabela

Bezpośrednie subsydia przyznawane producentom pstrąga

	Rok produkcji			
	2013 (okres objęty dochodem pierwotnym)	2014	2015	2016
Kwota subsydium (TL)	62 992 720	53 599 382	50 093 952	39 762 389
Wskaźnik	100	85	80	63
Wielkość produkcji (w tonach)	128 059	112 345	106 598	104 356
Wskaźnik	100	88	83	81

Źródło: Informacje dostarczone przez Turcję.

(55) W latach 2013–2016 łączna kwota subsydiów przyznawanych na produkcję pstrąga zmalała o 37 %.

(56) Największe obniżenie (o 20 %) kwoty subsydiów nastąpiło w latach 2013–2015, tj. przed zmianą legislacyjną wprowadzoną dekretem z 2016 r. Spadek, który nastąpił w tych latach, był zgodny z obniżeniem produkcji pstrąga (o 17 %) w tym samym okresie.

(57) Obniżenie kwoty subsydiów w latach 2015–2016 (przed i po zmianie legislacyjnej) wyniosło 20,6 %.

4.3.2. Subsydia przyznane przez Turcję w 2016 r.

(58) W 2016 r. całkowita rzeczywista kwota bezpośrednich subsydiów przyznanych producentom pstrąga wynosiła 39 762 389 TL.

4.3.3. Subsydia przyznane przez Turcję w 2017 r.

(59) W okresie objętym kontrolą nie były jeszcze wdrożone wszystkie środki subsydyjne, z których producenci pstrąga mogliby korzystać w 2017 r. Dlatego też Komisja oparła swoje wstępne ustalenia na prognozie budżetu na 2017 r. w odniesieniu do każdego ze środków na poziomie globalnym.

(60) Budżet przeznaczony na subsydia bezpośrednie w 2017 r. wynosił 52 500 000 TL. Zgodnie ze wstępnymi informacjami przekazanymi przez władze tureckie w trakcie kontroli, wykorzystane miało być 90 % budżetu (47 250 000 TL).

(61) Ponadto dla nowych środków wprowadzonych w 2017 r. przewidziano następujący budżet:

- zamknięty system produkcji – 500 000 TL,
- znakowanie ryb – 10 000 000 TL,
- dobre praktyki hodowlane – 2 000 000 TL,
- produkcja pstrągów o wadze powyżej 1 kg – 1 875 000 TL.

(62) Budżet dla zamkniętego systemu produkcji, znakowania ryb oraz dobrych praktyk hodowlanych zawierał również subsydia na produkcję innych gatunków, takich jak dorada czy labraks. W oparciu o dane statystyczne przedstawione przez Turcję, dotyczące ogólnej wielkości produkcji akwakultury w 2016 r., kwalifikowalna produkcja pstrąga stanowiła 41,2 % kwalifikowalnej produkcji ryb.

(63) W oparciu o prognozę budżetu, wskaźnik wydatków w wysokości 90 % i fakt, że część środków miała być przeznaczona na produkcję gatunków innych niż pstrąg, Komisja w pierwszej kolejności oceniła, że całkowita kwota subsydiów dla producentów pstrąga w 2017 r. mogła przekroczyć 50 mln TL. Szacunki te opierały się na

informacjach dostarczonych przez Turcję, zgodnie z którymi oczekiwano, że wydane zostanie 90 % budżetu na subsydia bezpośrednio. Ponadto Komisja zastosowała taki sam odsetek wydatków budżetowych, aby obliczyć kwotę subsydiów dla dodatkowych środków wprowadzonych w 2017 r. (zob. motyw 61). Wreszcie, w odniesieniu do linii budżetowych obejmujących inne kwalifikujące się gatunki ryb (tj. subsydia dla zamkniętego systemu produkcji, produkcji ryb o wadze ponad 1 kg, znakowania ryb i dobrych praktyk hodowlanych), Komisja zastosowała współczynnik w wysokości 41,2 % odpowiadający kwalifikowalnej produkcji pstrąga w ogólnej kwalifikowalnej produkcji ryb.

- (64) Po ujawnieniu ustaleń Turcja i wnioskodawca twierdzili, że żaden z tureckich producentów pstrąga nie korzystał w 2017 r. z subsydiów ani dla produkcji w systemie zamkniętym, ani dla etykietowania ryb, głównie z powodu kosztów inwestycji początkowych oraz niepraktyczności tych dwóch środków. Maksymalne korzyści z tytułu dobrych praktyk hodowlanych w 2017 r. mogły wynieść jedynie 592 250 TL i wydatkowane zostało w rzeczywistości jedynie 83 % planowanego budżetu, a nie 90 %, jak to początkowo szacowały władze tureckie.
- (65) Komisja zgodziła się dokonać ponownej oceny ogólnej kwoty subsydiów dla producentów pstrąga w oparciu o faktyczne kwoty otrzymane przez producentów pstrąga w 2017 r. W oparciu o te nowe kwoty subsydiów całkowita kwota subsydiów dla producentów pstrąga wynosiła w 2017 r. około 48,5 mln TL.
- (66) Ponadto Turcja twierdziła, że program subsydiowania dla pstrąga o wadze ponad 1 kg nie powinien być uwzględniony przy obliczaniu korzyści dla producentów pstrąga. Według obliczeń przedstawionych podczas przesłuchania kwota subsydiów dla produkcji produktu objętego postępowaniem wynosiłaby zatem w 2017 r. około 43 mln TL.
- (67) Komisja zaznaczyła jednak, że system ten może być korzystny dla produkcji trzech różnych rodzajów pstrąga: 1) pstrąg o wadze między 1 a 1,2 kg; 2) pstrąg o wadze powyżej 1,2 kg, które może być zakwalifikowany jako produkt objęty postępowaniem po przetworzeniu; oraz 3) pstrąg o wadze powyżej 1,2 kg przeznaczony na inny rynek niż produkt objęty postępowaniem. Z braku dokładnych danych liczbowych dotyczących podziału budżetu na subsydia Komisja nie była w stanie obliczyć dokładnej kwoty dla każdego z tych trzech rodzajów. W każdym razie, nawet przy założeniu, że 100 % tego subsydiowania było wykorzystane na tylko na trzeci rodzaj i w związku z tym nie miało wpływu na produkt objęty postępowaniem, ogólna konkluzja nie uległaby zmianie. W istocie kwota 43 mln TL w 2017 r. będzie i tak oznaczała wzrost o 4 mln TL w porównaniu z rokiem 2016. Takie zwiększenie zrównoważyłoby znaczną część odnotowanego w 2016 r. spadku podanego przez wnioskodawcę jako zmiana uzasadniająca przegląd środków.

4.3.4. Podsumowanie

- (68) Między okresem objętym dochodzeniem pierwotnym (2013 r.) a rokiem 2016 subsydia dla producentów pstrąga zmniejszyły się o 37 %. Zmniejszenie kwoty subsydiów od 2013 r. wynikało jednak nie tylko ze zmian legislacyjnych w 2016 r., ale również z ogólnego zmniejszenia produkcji pstrąga (zob. tabela w motywie 54). Po 2016 r., poziom subsydiów dla producentów pstrągów ponownie wzrósł.
- (69) W 2017 r. łączna kwota subsydiów dla producentów pstrąga wyniosła między 43 a 48,5 mln TL. Komisja stwierdziła zatem, że kwota subsydiów po 2016 r. jest zbliżona do kwoty sprzed zmiany przepisów.
- (70) W związku z tym Komisja stwierdziła, że zmniejszenie istniejących subsydiów po zmianie legislacyjnej w 2016 r. miało charakter tymczasowy i że ogólne kwoty subsydium, a także poziom wsparcia produkcji w przeliczeniu na tonę wzrosły ponownie od 2016 r.

4.4. Trwały charakter zmian

- (71) W świetle wniosków zawartych w rozdziale 4.3.4 Komisja stwierdziła ponownie, że zmniejszenie subsydiowania producentów pstrąga w 2016 r. było wyłącznie tymczasowe. Stwierdziła ona również, że ze względu na to, że warunki i kwoty subsydiów zostały zweryfikowane przez Turcję w ujęciu rocznym, wprowadzone zmiany nie mogą zostać uznane za trwałe, w szczególności ze względu na następujące fakty:

- kwota bezpośredniego subsydium na tonę wzrosła w 2017 r.,
- w 2017 r. wprowadzone zostały cztery nowe rodzaje subsydiów,
- w 2018 r. wprowadzone zostały nowe subsydia na zwalczanie chorób narybku (młodych ryb).

Następnie Komisja oceniła, że całkowita kwota subsydiów dla producentów pstrągów może w 2018 r. wynieść nawet 56 mln TL, tzn. około 6 mln TL powyżej poziomu z 2015 r., czyli roku przed zmianą przepisów⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Oceny dokonano na podstawie wielkości produkcji w 2017 r. przy zastosowaniu wskaźnika wydatkowania z 2017 r. wynoszącego 83 %. W odniesieniu do środków, które zostały przewidziane dla innych gatunków, Komisja zastosowała współczynnik 43,6 %, odzwierciedlający udział produkcji pstrąga we wszystkich kwalifikowalnych gatunkach.

- (72) Po ujawnieniu ustaleń Turcja i wnioskodawca twierdzili, że subsydia dla zwalczania chorób narybku wprowadzone w 2018 r. nie dotyczyły produktu objętego postępowaniem. Nie uzasadnili oni jednak tego twierdzenia. Zdaniem Komisji nie było konkretnego powodu, dla którego subsydia nie dotyczyłyby produktu objętego postępowaniem. Nawet Ministerstwo Rolnictwa wyraźnie przedstawiło podczas kontroli nowy środek subsydiowania jako subsydium dla producentów pstrąga. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższy argument.
- (73) Po ujawnieniu ustaleń Turcja i wnioskodawca twierdzili również, że subsydia dla produkcji w systemie zamkniętym i dla etykietowania ryb powinny być wyłączone z oceny, ponieważ nie były one wypłacane w 2017 r. oraz ze względu na fakt, że byłyby one kosztowne i trudne do stosowania (zob. motyw 64). Komisja zauważyła w tym względzie, że kwota subsydium dla etykietowania ryb wynosiła w 2017 r. w przypadku produkcji do 250 ton 0,02 TL za sztukę, ale wydaje się, że wzrosła ona w 2018 r. do 0,03 TL za sztukę⁽¹⁾. Wydaje się zatem, że Turcja zwiększyła jeszcze atrakcyjność tego środka. W związku z tym Komisja odrzuciła argument, że te nowe środki subsydiowania powinny być wyłączone z szacunków dotyczących subsydiowania w 2018 r. i w najbliższej przyszłości.
- (74) Ponadto, zgodnie z informacjami, jakimi dysponuje Komisja, producenci pstrąga muszą dokonywać wstępnych inwestycji lub poddać się audytowi, aby dostosować swoje praktyki prowadzenia działalności do kryteriów kwalifikowalności związanych z nowo wprowadzonymi środkami subsydyjnymi. Dlatego też, nawet jeżeli budżet na te środki nie zostanie wykorzystany w pierwszym roku, prawdopodobne jest, że zostanie on wykorzystany w większym stopniu w kolejnych latach, gdy przedsiębiorstwa przeprowadzą już działania kwalifikujące je do finansowania.
- (75) Turcja i wnioskodawca twierdzili ponadto, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę deprecjację liry tureckiej wynoszącą 90 % na przestrzeni ostatnich lat. Według nich deprecjacja ta miała trwały charakter.
- (76) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Deprecjacji liry tureckiej, waluty w pełni wymiennej o zmiennym kursie wymiany, nie można przypisać Turcji. Ponadto kursy wymiany walut mogą w danym okresie wykazywać pewną tendencję, ale w innym okresie może ona być również odwrotna. Brak jest zatem niezbędnej stabilności i przewidywalności, na podstawie których można by stwierdzić, że zmiana okoliczności ma trwały charakter.

4.5. Podsumowanie

- (77) W związku z powyższym Komisja twierdzi nadal, że system bezpośrednich subsydiów charakteryzuje się ciągłymi zmianami w podstawie prawnej, kryteriach kwalifikowalności, jak i rzeczywistych kwotach subsydiowania. Nawet jeżeli rzeczywista kwota w 2018 r. odbiega od szacunków Komisji, system wdrażania środków subsydiowania podlega ciągłym zmianom, zmiany te nie mogą więc zostać uznane za trwałe. W tym kontekście Komisja utrzymuje nadal, że obniżenie subsydiowania stwierdzone pomiędzy rokiem 2013 a 2016 miało jedynie charakter tymczasowy, ponieważ oszacowano, że kwoty subsydiowania dla lat 2017 i 2018 będą miały porównywalny poziom do tego w 2013 r. W związku z powyższym, wbrew temu, co twierdzi wnioskodawca, Komisja stwierdziła, że zaobserwowany w 2016 r. spadek nie mógł zostać uznany za mający trwały charakter.

5. ZAKOŃCZENIE CZĘŚCIOWEGO PRZEGLĄDU OKRESOWEGO

- (78) Na podstawie konkluzji Komisji dotyczących zmian w przyznawaniu subsydiów bezpośrednich producentom pstrąga w Turcji i w związku z brakiem trwałego charakteru tych zmian, wniosek o dokonanie częściowego przeglądu okresowego uznany został za nieuzasadniony i częściowy przegląd okresowy powinien zostać zakończony.
- (79) Dlatego też obowiązujące środki nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/309 powinny zostać utrzymane.
- (80) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zakończyć dochodzenie. Wyznaczono również termin, w którym strony miały możliwość przedstawienia uwag dotyczących ujawnionych informacji. Przedstawione uwagi i komentarze, o ile były uzasadnione, zostały należycie uwzględnione.

⁽¹⁾ Turecki dekret nr 2018/11460 z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie subsydiów rolnych w 2018 r. (wdrożony z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2018 r.).

- (81) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Częściowy przegląd okresowy środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych pstrągów tęczowych pochodzących z Turcji zostaje niniejszym zakończony bez zmiany poziomu obowiązujących środków wyrównawczych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 czerwca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21).

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2018/824

z dnia 4 czerwca 2018 r.

w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Egiptu i Ukrainy

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), a w szczególności jego art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. WSZCĘCIE POSTĘPOWANIA

- (1) W dniu 2 sierpnia 2017 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii żelazokrzemu pochodzącego z Egiptu i Ukrainy i w związku z tym opublikowała zawiadomienie o wszczęciu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (2).
- (2) Dochodzenie zostało wszczęte w wyniku skargi złożonej przez Euroalliages („skarżący”) w imieniu czterech producentów unijnych, a mianowicie Ferropem, Ferroatlántica SL, OFZ i Huty Łaziska S.A., reprezentujących ponad 90 % całkowitej unijnej produkcji żelazokrzemu. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na szkodliwy dumping, które uznano za wystarczające uzasadnienie do wszczęcia dochodzenia.
- (3) O wszczęciu dochodzenia Komisja powiadomiła skarżącego, znanych producentów eksportujących z Egiptu i Ukrainy, znanych importerów i użytkowników oraz inne znane zainteresowane strony, a także przedstawicieli Egiptu i Ukrainy. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (4) Wizyty weryfikacyjne przeprowadzono w okresie od grudnia 2017 r. do lutego 2018 r. w siedzibie czterech producentów unijnych, współpracujących producentów eksportujących odpowiednio z Egiptu i Ukrainy oraz jednego współpracującego powiązanego importera w Unii.

B. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (5) Wiadomością elektroniczną z dnia 27 lutego 2018 r. skarżący powiadomił Komisję o wycofaniu swojej skargi.
- (6) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.
- (7) Dochodzenie nie ujawniło żadnych okoliczności wskazujących, że takie zakończenie byłoby sprzeczne z interesem Unii. Dlatego Komisja uznała, że obecne dochodzenie powinno zostać zakończone.
- (8) Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag. Do Komisji nie wpłynęły jednak żadne uwagi wskazujące na to, że takie zakończenie byłoby sprzeczne z interesem Unii.
- (9) Komisja stwierdza zatem, że postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii żelazokrzemu, żelazostopu zawierającego w masie co najmniej 20 %, ale nie więcej niż 96 % krzemu i 4 % lub więcej żelaza, pochodzącego z Egiptu i Ukrainy, powinno zostać zakończone bez wprowadzania środków.
- (10) Niniejsza decyzja jest zgodna z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 z 2.8.2017, s. 5.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu do Unii żelazokrzemu, żelazostopu zawierającego w masie co najmniej 20 %, ale nie więcej niż 96 % krzemu i 4 % lub więcej żelaza, pochodzącego z Egiptu i Ukrainy, objętego obecnie kodami CN 7202 21 00, 7202 29 10 i 7202 29 90, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 czerwca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do dyrektywy Rady 2004/117/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 14 z dnia 18 stycznia 2005 r.)

Strona 25, art. 2 pkt 6 (dotyczy art. 16 ust. 1 lit. b) dyrektywy 66/401/EWG):

zamiast: „b) materiał siewny buraka zebrany ...”,

powinno być: „b) materiał siewny zbóż zebrany ...”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL